

ИВАН ВАЗОВ
Г. ДОКУЗМЕРДЖАНОВ НА
КАПЪНИТЕ
РАЗГОВОР, ЗАЧУТ ОТ ЕДНА
СТЕНА

chitanka.info

Влажен, дъждовен ден.

В коридора на министерството тъмно, пълно с просители, с усърнали и плахи лица.

Час по час разсилният отговаря:

— Господин министърът не приема, зает е.

— Но днес е приемен ден! — забележават някои.

— Не приема! — отговаря рязко разсилният със съзнанието, че стои по-високо от всичките тия ожидници хора.

Потропват някои на една друга врата, зад която е писалището на друго едно второкласно божество, главният секретар.

Но и той не приема.

Един дебел господин с голям кожух и черна астраханска шапка минува из коридора, разтиквайки другите небрежно, почуква на секретаревата врата и без да чака отговор, влиза.

* * *

Главният секретар седи пред купове книжа. Една бръчка по челото. Той пита недоволен влезлият кой е и какво желае.

— Народен представител, Пармаклиев! — назовава се гостът с достойнство.

Секретарят става, подава ръка на госта и го поканва да седне на едно кресло.

— С една молба идем до вас, господин секретарю — зима думата гостът; но самоуверения, смел и повелителен поглед показва, че не с молба, а със заповед иде.

— В какво състои работата?

Г. Пармаклиев обажда, че ходатайствува да се даде известна служба в едно учреждение в гр. П. на едно лице.

— Но тая служба не е вакантна — отговаря секретарят.

— Нищо, направете я вакантна.

— Невъзможно! Господин Икономов е един от най-добросъвестните ни чиновници.

— Това нищо не значи — казва Пармаклиев, като запалва цигарото си.

Секретарят вижда, че има работа с някой влиятелен представител на народа.

— Можем да видим другаде някъде...

— Не, непременно там.

— Как викаха лицето, което препоръчвате?

— Павел Докузмерджанов.

Секретарят се почеса по тила, като да си припомни.

— Ах! Докузмерджанов! — извика той живо. — Но аз го знам... Той беше изпъден от служба преди време за пиянствуване и разврат, да?

— Не знам, той е почтен човек — отговори троснато, с недоволен вид Пармаклиев.

— Доколкото помня, той беше съден за злоупотреба по-после, за злоупотреба на държавни суми?

Депутатът мълчеше.

— Нали е същият — подзе секретарят, — който беше съден и осъден на затвор за изнасилване едно дете?

— Но делото още не е решено, то е в Касацията сега...

— По-рано, ако не се лъжа, г-н Докузмерджанов беше осъден окончателно за друго престъпление, за убийство, мисля, с лишаване от граждански и политически права. За това писваха и вестниците.

— Нищо не значи. Нека си дрънкат... Те дрънкат всичко.

— Но той е опозорен!

— Какво разбирате: опозорен?

Секретарят не отговори, а само погледа зачудено народния представител.

— Свободен ли е сега?

— Да, помилван е.

Секретарят скръсти ръце и си опря устата на тях.

— Такава личност по никой начин не може да бъде държавен служител — продума той решително.

— Но аз искам, защото именно ще бъде полезен на държавата, както е бил полезен.

Сардоническа усмивка дигна края на горнята устна на секретаря.

— Как?

Пармаклиев стана с тържествен вид.

— Тия, дето ги изброихте, са вятър — каза той. — Но ако ги турите тях и толкова още на едната капъна, а на другата едничка само заслуга на Докузмерджанова — заслугата ще надтегне.

И Пармаклиев гледаше вторачено, почти нагло, в очите на секретаря.

— Заслуга?

— Да!

— Каква заслуга?

— Такава, каквато вий с всичките си науки и философии не можете пренесе на държавата.

— Възможно е.

— Уверявам ви.

— Но коя е?

— В деня на избора ми тоя лош за вас Докузмерджанов доведе при урните седемстотин и седемдесет избиратели! Седемстотин и седемдесет избиратели, чувате ли? Това е нещо, г-н секретарю. Аз му обещах и трябва да изпълня думата си.

— Разбирам. Но даже и да примижим, не можем да го назначим, и никъде по нашето ведомство.

— Я ми кажете защо?

— Той няма ценза...

Пармаклиев скокна гневен.

— Ценза, ценза!... Той носи на челото си ценза!... Седемстотин и седемдесет души! Това му е цензът!... Идете вий да съберете седем души!...

— Нищо не мога, законът е ясен... Аз се не наирам да докладвам за него. Явете се при господин министъра самички. Чини ми се, че и той знае за Докузмерджанова.

— И тъй ще да сторя, господин секретарю, и съжалявам, че гледате много тясно. Държавните интереси за вас не значат много.

И той стана.

— Длъжен съм да ви предупредя, че г. министъра не приема сега. Вратата му е затворена за всички.

— Пред мен ще се отвори! Сбогом.

— Сбогом.

Пармаклиев излезе.

* * *

Секретарят дълбоко се замисли. Не първи път беше слушал неуместни ходатайства, но такава чудовищност не бе слушал. Не се мина дълго време и звънецът на телефона издрънка. Той доближи до апарата.

— Какво заповядате, господин министре?

— Пригответе веднага приказа за назначението на г. Докузмерджанова.

— А Икономов?

— Да се уволни!

— Но той е един от най... добрите ни чиновници!

Телефонът не отговори вече.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.